

*

CETNIK 40
1931 ~ 1932

*

7

VSEBINA 7. štev.: Svjatoslav: Nekje za našimi zidovi... (Pesem) — Jancz Pucelj: Tesarjevi otroci pojo... (Pesem) — Virgilij: Prava mati — K. Matkovič: Daritev — Vaš prijateljček — A. K.: Marijin zvonček — Uganke — Rešitve.

Rešilci ugank.

Prav so rešili vse tri uganke: Sternad O., Jager T., Orel H., Rožič R., Jevšenak I., Vajdl A., Rednak F. iz Soštanja; Stritof Ter. iz Cajnarjev; Rot M., Makovec P., Rudolf Just., Korošec I., Rot T., Drobnič M., Doles F. in A., Bečaj Anton, Zalar M. od Sv. Vida n. Cerknico; Jancz A., Tomšič I., Vrečar Avg., Kukovca V., Bobnar M., Novak I., Snoj Z., Učakar Mil., Rant D., Jakob V. iz D. M. v Polju; Konjar J., Mavsar J., Vrolih Fr., Lavrič Jos., Lobe Mil., Strukelj D., Prezelj Mih., Slabina Ign. iz St. Vida nad Lj.; Bahar C., Javoršek St., Bahar Fr., Setina Avg., Novak Al., Smoinski Mar. iz Zg. Siške; Dobrovolje A. z Verda; Cankar M. iz Sostrega; Kos Ant. iz Vojnika; Rak P. iz Trbovelj; Poženel H. iz Buč; Ovsenak Sl. iz Kranja; Maček Roz. iz Laškega; Finžgar Kat. iz Slivnice pri Mariboru; Kokalj St. iz Ribnice (Dol.); Jug Zlatica iz Studencev pri Mariboru; Barbič M. iz Novega mesta; Prinčič Mat., Pižant A., Jereb M., Stefe Z., Kovačič J., Kuster Vl., Oiglič H. iz Krauja; Adamič Fr., Kisel M., Jörg V., Logar F., Vurkelje S., Pestotnik M., Erman A., Kavčič A., Suštaršič M., Rožanec J., Lenarčič D., Mastnak A., Sinkovec M., Ladstätter D., Žitko M., Prek J., Cankar M., Jeraj L., Jakulin S., Kasesnik Vek., Lipovec Fil., Perat Ant., Skafor R., Kryžanovski J., Feldin A., Kaiser Mar., Curk M., Breclj F., Zadnikar Mar., Accetto B., Vene L., Zorič S., Krečič T., Sirca Fr., Kuhar B., Bahovec P., Babič M., Podgoršek M., Moser J., Petrlin Lad., Jančič D., Kontelj B., Dolinšek Fr., Česnik P., Babnik Jan., Naglič S., Bekš M., Metelko St., Jenko St., Prevoršek D., Klir Ant., Setničar Iv., Grum Fr. in J., Gorkič M., Spreitzer Lud., Škerl M., Klopčič Ant., Kardel B., Pestotnik Bog., Jeršin Pav., Est Ml. iz Ljubljane; Belič C. in M., Jazbinšek Zdr., Kabaj M., Artač J., Tomec V. iz Sp. Siške; Erhatič Pav., Perkovič El., Holc Al., Pignar Ang., Erhatič F., Zmauc Ter., Cobelj Štef., Meznarič Fr., Repič Fr., Zmauc V., Čeh J., Čuš J., Kolarč Ant. iz Sv. Lovrenca Sl. g.; Turk Iv. iz Grajske vasi; Dolinšek Em., Kelenc Iv., Plevnik V., Rečnik Mar., Duh O., Flakus S., Skrbinjek M., Lesjak T., Lukman V., Gorenjak K., Gugel Kl., Gracej Jul. iz Ruš pri Mariboru; Flig A., Rakun A., Bavdek Vl., Gaber Ang., Vodopivec Lj., Golob Ol., Gorjanc Mat., Hočevar J., Kandolf Mar., Batek Ad., Povh Mar., Turnšek Val., Jazbec Mar., Butinar Al., Planinšek Roz., Roje Z., Pliberšek Roz., Novak Z., Kostomarj Ver., Kunstek A., Kaučič Ant., Eler F., Mesarič Ad., Praznik K., Skrbec C., Turnšek H., Pohajač Mar., Pelicon Dar., Rajh St., Lah Dr., Niefergall Z., Križnik Ter., Tržan B., Medved N., Weiss M., Gradl Dr., Herman St., Čretnik Lj., Srebočan Fr., Gorenjak J., Hriberšek P., Vipotnik A., Rozman A., Belej St., Kos A., Baštve E., Ropas E..

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1931/32
Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima štev. 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Pirnat A., Brečko A., Goleš C., Počovnik Z., Sumi H., Černelc J., Stropnik Mar., Jezernik F., Podjaveršek Am., Vetrlih Mar., Čater A., Freitag Fr., Pibrovč D., Kuper Z., Hubad M., Kerschbaumer T., Kumperger Št., Jager Mar., Mikuletič S., Gračner K., Knez Mar., Porle Al., Knez M., Vrabič Mar., Zupane S., Pojavnik Mih., Rebov Mat., Sotovšek Iv., Marsel Dr., Zabukovšek N., Novačan A., Agrež Sl., Arzenšek M., Labotar B., Mernik A., Goršek Ang., Kožuh A., Dobovičnik Am., Sorman Er., Sivka Štef., Longela Z., Posnik Lj., Uranjek J., Junger Mar., Kraupner M., Jan El., König Marg. iz Celja; Majhen Ant. in Fr., Bedrač J., Ogrizek Jož., Sagadin Fr., Zupančič St. in Jan., Verlek E., Skok Jož., Zeleznigar A., Murko Jož., Kampf Iv., Kaisersberger Jan., Meglič St., Kosar Al., Kranje Mar., Kosenburger Ter., Kolarič Kat., Neubauer Roz. iz Ptuj; Laznik Ivana iz Gomilскеga; Drnovšek V., Janželj A., Korenčič J., Gams A., Lončar F., Minatti M., Toni A., Jamnik S., Javornik P., Juha I., Kus Lj., Ponikvar F., Virant M., Zgonc F., Zagar S., Čuden A., Jakopin B., Klančar A., Lenarčič A., Sterle F., Strazišar S., Uršič F., Boh A., Bolha H., Jankovič M., Kramar N., Mavec P., Rozman M., Spelak A., Ukmar R., Brezic F., Marolt I. iz Iga; Skrabec Al., Kotnik Iv., Oražem R., Gregorič Ant., Mazi J., Mišič Fr., Lah K., Pakiž Iv. in K., Ključar Fr., Zakrajšek I., Korošec V., Baraga Mar., Ponikvar Iv. in P., Anzeljč Mar., Drobnič M., Hiti Št., Dobrila D., Drobnič F., Jerič Lj., Ponikvar Lj., Zgonc F., Primožič Mar., Hiti Mar., Turk Fr., Marinček M., Znidaršič J., Milavec F. iz Blok; Božica in Vladko Trdina iz Zg. Radgone.

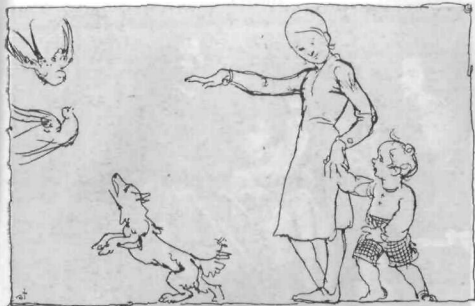
Izžrebani so: Stritof Terezija iz Cajnarjev, Bečaj Anton od Sv. Vida nad Cerknico in Učakar Milka iz D. M. v Polju.

Spoštovani gospod urednik! Letos se še nisem oglasil. Gotovo mislite, da nisem več čitalec Vašega lista. Pa ga prav težko pričakujem in z veseljem prebiram. Upam, da boste oprostili mojo lenobo, ker se tako dolgo nisem oglasil. Želim Vam prav vesel pust. Vas najtopleje pozdravlja Cankar Milko, Sostro. — Moj pust je bil bolj klavrn. No, zahvalim se Ti pa prav lepo za prijazno voščilo k mojemu pustu. — Urednik.

Spoštovani gospod urednik! Danes sem se prvič pokorajžila, da Vam pišem. Že dve leti sem naročnica Angelčka in ga zelo rada prebiram. Obiskujem 6. razred osnovne šole v Laškem. Srčno Vas prosim, da ne vržete dopisa v koš, ker potem si Vam ne bom več upala pisati. Srčno Vas pozdravlja Rozika Maček, učenka 6. razr. v Laškem.

Gospod urednik! Hvala lepa, da ste objavili moj dopis v Angelčku. Sem že mislila, da je romal v koš. Pozdravljajo Vas vsi hvaležni čitatelji Angelčka in ves Marijin vrtec. Posebno pa Pavlina Erhatič. — Pridni ste tam gori pri Vas. — Urednik.

Iz Kranja: Dragi gospod urednik! Včasih nam uganke preveč zasolite. Če bi nam g. katehet ne pomagal, bi ne mogli vseh rešiti. Pravi, da ste tako navihani. Navihane ima naš g. katehet prav rad. Pozdravljamo Vas prav lepo. — Vi ste navihani, vi, ki mi tako pišete. Pa Vas imam tudi jaz rad. — Urednik.

MAREC ♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1931/1932

Svjatoslav:

Nekje za našimi zidovi . . .

*V neznansko daljo tone črna ulica.
Dremotne sence pale so povsod.
Ves dan slonim pri oknu, čakam Jezusa
ves dan, ves dan je prazna, prazna črna pot.*

*V temačni izbi majka žalostna ječi.
Očeta dolgo ni iz rudnika domov.
Večernico pojo — ne vem, od kod brni, —
predaleč za zidovi raste šum zvonov.*

*Nekje za našimi zidovi je pomlad.
Vzdehtela je čez črne ceste krog in krog.
Ko pride Jezus, pojdemo jo obiskat
mehko v objemu Jezusovih rok . . .*

Janez Pucelj:

Tesarjevi otroci pojo . . .

*Sveti Jožef, pridi k nam,
pridi z Marijo, Jezusom,
saj je tesen in ubog,
saj sirotek je naš dom!*

*Sveti Jožef, pridi k nam:
bosta z očetom našim tésala,
hiše — kajžice nam delala!*

*Sveta Mati, pridi k nam:
bosta z našo materjo šivali
tople srajčice za zimo nam!*

*Sladki Jezus, pridi k nam:
bomo se s teboj igrali;
to prijetno bo in toplo nam!*

Prava mati.

Materini ljubezni posvečen prizor.

O s e b e : Teta Katarina
 Ivan, Slavko, njena nečaka
 Manica, Franica, njeni nečakinji.

I.

Teta Katarina (s polno ročno torbo se pojavi pred hišo, iz katere se kar hipoma usuje kopica otrok):

Manica (mlajša nečakinja se oklene tete):

Teta naša!

Franica (se oprime tetine roke):

Teta Katarina!

Ivan (pristopi ter gleda sorodnici v obraz):

Dolgo Vas že čakamo, o teta!

Slavko (se zagleda v torbo):

Kaj ste danes
 s trga nam prinesli?

Teta Katarina (se oprostí otrok):

Polno torbo,

deca radovedna!

Deteljica

s štirimi peresi!

Ivan in Slavko: Polno torbo?!

Manica in Franica (ji hočeta vzeti torbo iz rok):

Kaj je v torbi, teta?

Teta Katarina (odloži torbo na klop):

Prej ne morem

torbe vam odpreti,

dokler niste

razmotali zanke,

dokler niste

rešili uganke.

Ivan in Slavko: Kakšne zanke?

Teta Katarina: Srčkane uganke.

Manica: O povejte!

Franica: Rešimo jo hitro!

Ivan: Mi otroci

ljubimo uganke.

Teta Katarina: Kakšen praznik,

deca, bomo jutri

praznovali?

Vsi štirje: Materinski, materinski!

Teta Katarina: Vaša mati

v raju ga praznuje.

Manica (tožno): V raju, v raju!

Ivan: Ko bi z nami bila —

Franica: To bi jutri
hvalo ji zapeli!

Slavko: Jaz bi novo
pesem ji povedal.

Teta Katarina: Razrešite!
To je tista zanka:
Ko bi novo
mater si volili:
Kakšno bi si
izvolili?

Tja za hišo
pojdite povprašat;
tam pod križem
dobro vsak premisli;
ko pokličem,
pridite povedat!

Kdor najbolj
zanko mi razreši,
za nagrado
prejme polno torbo.
(Otroci odhite).

II.

Teta (sama): Morebiti
Manica ugame?
Morebiti
Ivan ali Slavko?
Morebiti
Franica razreši?

Bog daj deci
najti pravo mater!
(Odmor. Pokliče deco.)

Deca moja,
deteljica draga.
Ptič je v zanki:
pridite ga rešit.
(Otroci se vrnejo.)

Kar po vrsti
boste reševali.
Manica najmlajša.
Dalje Ivan,
Franica in Slavko.

Manica: Ko bi novo
mater si volila,
veste, teta,
kakšno bi volila?
Manica bi
vzela si kraljico.

Vse jo ljubi,
vse časti kraljico.
Kamor pride,
vsem se zdi domača.
Vse jo kliče:
Naša jasna mati!

Kdo se drzne
žaliti kraljico?
Vsak ji vsako
željo rad izpolni.
Vse doseže,
kar kraljica prosi.

In Marija
naša rajska mati:
Ona tudi
zove se kraljica.
Res! Za mater
vzela bi kraljico.

Teta Katarina: Da! Največja
mati je kraljica.
Višje seči
srcu ni mogoče.
Kaj pa, Ivan,
kaj boš ti povedal?

Ivan: Ko bi mogel,
teta Katarina,
si iz mater
novo mater vzeti,
Ivan mater
volil bi si táko:

V beli hiši
na visokem holmu,
v ograjeni
z vinogradnim vrtom,
morala bi
moja mati biti.

Grozdje nosil,
vince bi ji točil,
pel na zdravje
večne ji zdravice.
Saj je trto
tudi Jezus ljubil.

Teta Katarina: Ljubil jo je!
Saj je dušam v zdravje
zlahodne trte
sladki sad spremenil.
Ali čujmo:
Franica pričinja.

Franica: Ko bi dano
bilo kdaj otroku,
da si svojo
mater sam izbere:
Prvo pevko
vzela bi za mater.

Lepa pesem
vsako dušo gane.
Lepa pesem
vsako bol uteši.
V raju pela
večna bo ljubezen.

Teta Katarina: Da, ljubezen
vekomaj ne mine.
Mati vredna
večne je ljubezni.
Kje bi Slavko
našel pravo mater?

Slavko: Bog mi vrni
mojo prvo mater!
Prava mati
to je prva mati;
druge ne bi
mogel več poznati!

Teta Katarina: Dragi Slavko,
tvoja bodi torba!
Dal boš drugim,
kar boš hotel dati.
Prva mati
to je prava mati!

(Slavko sprejme torbo, jo odpre in nje vsebino raz-
deljuje med druge.)

ZASTOR!

K. Matkovič:

Daritev.

Potem, ko je Jezus odšel nazaj v nebesa, k svo-
jemu Očetu, in od tam apostolom poslal še Sv. Duha,
so ti šli po vsem svetu in z velikim veseljem oznanjali
ljudem Jezusov nauk. Tudi k malikovalcem so šli in
jih učili božjih resnic in pravičnega življenja. Ko so
jim pripovedovali o Jezusovih čudežih, je pač vsak
poželel, da bi tega dobrega in mogočnega Sina bož-
jega sam videl in slišal in z njim govoril. Zahrepeni
pa po Jezusu niso le taki, ki so prvič slišali o njem,
temveč tudi apostoli sami so mnogokrat na svojih
potovanjih in pri svojem poučevanju zaželeli, da bi
bil Jezus pri njih. Vemo že, da so apostoli to svoje
hrepenenje vselej in povsod lahko tudi uresničili;
Jezus jim je namreč pri zadnji večerji obljubil, da se
bo tudi na njihovo besedo spremenil kruh v Jezusovo
Telo in vino v Jezusovo Kri. »To delajte v moj spo-
min«, je naročil. Kadar so bili učenci zbrani v nje-
govem imenu in pri poslušanju njegovega nauka, so
vselej tudi jedli od njegovega skrivnostnega Telesa

OČITNA SPOVED

✻ GLORIJA ✻

SLAVA
BOGU ✻

✻ MIR
LJUDEM

PROŠNJE

LIST

EVANGELIJ

VERA

in pili od njegove skrivnostne Krvi. Spomin na Jezusa mora tudi našo dušo napolniti pred vsako sveto mašo.

Križ, ki ga duhovnik naredi prav v začetku svete maše, pred spodnjo stopnico stoječ, nas že spominja na to, da se bo na altarcu ponovila Jezusova daritev na križu. — Še na tleh pred altarcem stoječ in globoko sklonjen moli mašnik še

očitno spoved (confiteor); ponovi jo tudi ministrant v imenu vseh vernikov. Oba si trikrat potrkata na prsi in rečeta »moj greh, moj greh, moj preveliki greh.« Odkupljenje torej prosita in ti, kadar si pri sv. maši, moli takrat kesanje nad svojimi grehi. Daritve grešnega in hudobnega človeka Bog namreč ne bi maral sprejeti, kakor je odklonil daritev hudobnega Kajna. — Ko smo tako očistili svoja srca, potem šele stopi mašnik do altarcu in tam izmoli

glorijo, tisto lepo pesem, ki so jo angeli pri jaslicah peli: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.« S to pesmijo pove mašnik, zakaj prav za prav hoče darovati: da bi Boga slavil in počastil, da bi ljudem blagoslova in milosti in dobrot božjih izprosil. — Ker je Jezus sam rekel »prosite in dalo se vam bo«, gre mašnik potem na desno stran altarcu h knjigi in bere iz nje

prošnje, v katerih Bogu pove naše stiske in potrebe. Te prošnje so pač v raznih časih različne; n. pr. za zdravje, za dobro letino, za pravo vreme i. t. d. Ena prošnja pa se vedno in vedno ponavlja: tista namreč, da bi mi enkrat gotovo v nebesa prišli v večno veselje. Mašnik moli zase in za vse ljudi, ti pa povej Bogu svoje želje in potrebe. — Darove in blagoslov božji posebno pa nebeško veselje pa si moramo zaslužiti s tem, da izpolnujemo voljo božjo. Da ne bi ljudje potem, ko ne hodijo več v šolo, pozabili, kaj Bog od njih hoče, zato mašnik pri vsaki sv. maši čita kakšen odstavek iz sv. pisma. Ta

list ali berilo, je včasih vzeto iz pisem apostolov, včasih iz spisov, napisanih v stari zavezi. Je torej

nauk božji in vreden, da ga poslušamo in se po njem ravnamo. — Še mnogo važnejši pa je evangelij, ki nam vselej pove kakšno zgodbo iz življenja Jezusovega in oznani kakšno njegovo besedo. Zato pri evangeliju, — ko ministrant knjigo prenese na levo stran altarja, — vstanemo in stojte poslušamo besede in nauke Sina božjega. Ob nedeljah mašnik potem še s prižnice po slovensko prebere evangelij; tudi tedaj vstanemo iz spoštovanja do božje besede. Ti se pa potrujdi, da si boš vsakič vsaj nekaj iz evangelija dobro zapomnil. — Po evangeliju zmoli z mašnikom skupaj še

ver o, kjer obljubimo, da bomo res izpolnili in izvršili, kar Bog od nas hoče.

Vaš prijateljček.

Gvidon je torej oblekel čedno obleko, ki je bila čisto nova. Med oblačenjem pa je govoril o »Jezuščku, svojem velikem prijatelju, katerega tako zelo ljubi«.

Fant je bil v svoji nestrpnosti tako uren, da so prišli do cerkve še preden je bila odprta.

Med sv. mašo Gvidon ni pel. V svoji mašni knjigi je sledil molitvam lepe maše v Presveti Trojici, ki jo je bil že naprej pripravil.

Končno je vendar prišel zaželeni trenutek. *Ljubo dete poklekne med očeta in mater, za njim pa stojte njegovi sorodniki: stric, teta in dragi Marček.*

O, blaženi trenutek, ko se angelček sedmih let sreča z Jezuščkom!

Mašnik vzame v roko hostijo: »Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj ohrani tvojo dušo za večno življenje!«

S povešenimi očmi in z rokami oklepajoč svoj zaklad pride sveto dete zopet na svoj prostor.

Jezus prebiva v srcu svojega Gvidona.

Gvidon ima svojega Jezusa.

Zdi se mi, da slišim angele prepevati lepi slavosp ev:

»Na zemljo je prišlo nebo,
srce je dom Preljubega;
ljubeči že se najdejo,
o duša, moli zdaj Boga!«

V tem času, dragi moji otročiči, pa se je zgodilo nekaj nenavadnega: le dobro poslušajte!

Pravkar se je Gvidon pripravil, da pove Jezuščku vse, kar mu je bilo na srcu, tedaj pa se nenkrat v njegovi duši oglasi zelo razločno neki glas:

»Gvidonček, kmalu te bom vzel k sebi, umrl boš zgodaj. Ne boš postal moj duhovnik, ker hočem narediti iz tebe svojega angela.«

Deček je osupnjen poslušal nepričakovane besede, ki so mu prišle v dušo in jo polnile z veliko sladkostjo; kajti kadar govori Jezušček, občutimo vselej veselje... Vkljub veselju pa se je dobro zavedal, kakšna žrtev ga čaka.

»Joj! Nikoli ne postane duhovnik... in zapustiti bo treba ljubljeno mamico, očeta, Markca, vse... in tako zgodaj... kmalu umreti! Ubogi fantek, umreti je tako hudo!

Vendar pa Gvidon ni prav nič omahoval.

Najlepša beseda, ki jo človek more povedati Bogu, mu je privrela iz duše, in rekel je Jezuščku: »Da.«

*

Na številki 37 v Rue Vital je bil ves dan velik praznik.

Gvidonova mamica je povsod razpostavila lepe bele rože.

Uboga Gvidonova mamica! Še sanjalo se ji ni o tem, kaj se je zgodilo! Videla je, da Gvidon kar žari od sreče, zato je bila tudi sama srečna.

Ko je pa zvečer Gvidona v postelji za slovo poljubila, mu je rekla:

»Srček moj, ali si srečen?«

»O, da, mamica!«

»Ali si lepo molil ljubega Jezuščka? Česa pa si ga prosil?«

»Ničesar ga nisem prosil, prav ničesar. Jezus sam je meni govoril, jaz pa sem ga poslušal in mu samo preprosto rekel: da.«

Mati je bila za hip presenečena. Sklonila se je bliže nad sinčka, da bi mu morda v očeh prebrala, česar razumela ni. Otrok je to opazil; ker pa ni hotel nič več povedati, da ne bi ljuba mamica jokala, je zaprl veke in tako skrnil svoje lepe modre oči.

Čez nekaj tednov pride Gvidon k materi in pravi:

»Mamica, mojo obleko od prvega sv. obhajila bo treba dati kakemu revnemu otroku.«

Kako čudne prošnje ima ljubi angel! Gotovo je mislil, da mora obleko, katero je nosil ob pogovoru z Jezuškom, posvetiti dobro delo.

Gvidon je hotel čim prej tudi drugič k sv. obhajilu.

O tem dogodku nam je njegov župnik pripovedoval nekaj prav ljubkega, iz česar boste spoznali, kako globoko vero je imel vaš prijateljček.

»Svetoval sem staršem, naj na dan prvega sv. obhajila doma napravijo slovesnost.

Gospod in gospa pl. Fongalanska sta storila po mojem nasvetu. Napravila sta vsej družini slavnostno kosilo, tudi šampanjca so pili.

Ko pa je mati na dan pred drugim sv. obhajilom Gvidonu govorila, kako ga bo Jezus zopet obiskal, jo je prav potihem vprašal:

»Mamica, ali na šampanjec si kaj mislila?«

»Na kakšen šampanjec?«

»Na šampanjec, ki ga bomo pili, ker bom šel jutri k sv. obhajilu?«

»Ne vem, zakaj naj bi ga pili!«

»Saj smo ga tudi takrat, ko sem šel prvič k sv. obhajilu.«

Mama je Gvidonu razložila, da je bilo takrat Jezušku na čast.

»Saj vem, da njemu na čast. Toda Bog, ki ga bom jutri prejel, je prav isti Jezušček, kakor sem ga prejel na dan prvega sv. obhajila. Ne vem, zakaj naj bi ga drugi pot manj proslavljali ko prvič, in ker

smo njemu na čast pili šampanjec prvič, ga moramo jutri tudi.«

Gospod kaplan je dodal še tole: »Ta zgodbica in še tisoč drugih dokazujejo, s kolikšno resnobo je Gvidon prejemal sv. obhajilo. Nikoli ga ni prejel samo iz navade. Pred smrtjo sem ga vprašal: Ali se še spominjaš, Gvidonček, kako si nekoč sklenil, da se hočeš na sv. obhajilo prejšnji dan vselej pripraviti z žrtvami?

»Da, gospod,« mi je odgovoril, »in tega nisem nikoli opustil.«

Otročiči moji, ali bi mogli tako reči tudi vi? Ali se pripravljate na Jezuškov prihod z žrtvami? ...Joj! Pokažite mi otroka, ki mi lahko reče: »Še vselej sem Jezuščku prinesel kako žrtev, preden sem ga prejel v srce.« (Nadaljevanje.)

Nočni čuvaj.

Pot mu z lica lije ...

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

Najlepša lastnost človeškega srca je dobrotā. Kdor je dober in usmiljen, poln ljubezni in sočutja do drugih, ta je res Bogu podoben. Takega človeka Bog neizrekljivo ljubi, ga blagoslavlja in mu vselej pomaga. Otroci, ki so dobrega srca, so kakor prelepe rože v Marijinem vrtcu, nad njimi ima nebeška mati Marija največje veselje.

Dobri Jezus je svojim apostolom pri zadnji večerji posebno naročal, naj se ljubijo med seboj. Takole jim je dejal: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubli. Po tem naj spoznajo ljudje, da ste moji učenci, da se ljubite med seboj.«

Kar želi Jezus, to želi tudi njegova mati Marija. Dobri moramo biti z vsemi ljudmi. Med nami ne sme biti sovraštva in nevoščljivosti in jeze. Vsak izmed nas mora biti kakor solnčni žarek v svoji okolici. Solnčni žarek prinaša svetlobo, toploto in veselje. Vsak si solnca želi, vsak se ga veseli. Taki bodimo mi.

Naj vam povem kratko zgodbo o dobrem, plemenitem otroku.

V šoli smo. Drugače tako živahni otroci so danes tihi in resni. Kakor bi jim ležala v duši velika skrb. Kaj neki je? Nadzornik je tukaj. Gospod katehet jim je povedal, da bo danes veliko spraševanje. Naj le dobro odgovarjajo, da bo gospod nadzornik zadovoljen. Seveda so otroci v skrbeh, saj se jim zdi, da še gospoda kateheta malo skrbi, kako bo šlo.

Pouk se začne. Vprašanje za vprašanjem se vrsti, od kraja do konca čez vse, kar so se že učili. Hvala Bogu! Vse gre lepo in gladko. Komaj je vprašanje izgovorjeno, že se dvigne množica rok. Vsi bi radi odgovorili, vsi so pripravljeni. Gospod nadzornik se smehlja. Zadovoljen je. Gospodu katehetu se obraz kar sveti od veselja. Ponosen je na svoje pridne otroke.

Med vsemi otroki pa se najbolj odlikuje živahni Tonček. Na vsako vprašanje odgovori tako razločno, tako lepo, da zasluži prav posebno pohvalo. Ob koncu ure pohvali gospod nadzornik prav vse otroke, Tončka pa še posebej. V znamenje posebne pridnosti dobi Tonček prelepo podobico.

Vsi otroci se vesele Tončkove odlike, saj vedo: najbolj priden je med nami vsemi, najbolj zasluži pohvalo in odlikovanje.

Tonček sam pa ni nič vesel. V splošnem veselju sedi ves tih v svoji klopi, žalost mu je legla na obraz, iz oči se mu ulijejo solze. Nič ga ne more utolažiti lepa podobica, ki leži pred njim na klopi.

Gospod nadzornik je ves začuden. »Kaj ti je vendar, otrok moj?« — ga vprašuje. — »Glej, veselje sem Ti hotel storiti z lepo podobico, ti pa jokaš.«

Tedaj si Tonček obriše solze z oči, nedolžno pogleda gospodu nadzorniku v obraz in med jokom pove: »Tako mi je hudo, ker ste dali samo meni podobico. Saj so drugi otroci tudi pridni. Vsi so jo zaslužili.«

Gospod nadzornik je kar ganjen. Ali se ni gospodu katehetu tudi posvetilo v očeh kakor skrita solza? Otroci v razredu molče. Tako toplo jim je pri srcu. »O, ta Tonček! Kako je dober. Kako nas ima rad. Še bolj ga bomo ljubili. In tudi mi moramo biti dobri kot je on.« —

Otroci! Ali ni mali Tonček kakor solnčni žarek? Kjer je on, tam je veselje, tam je ljubezen, tam je prijateljstvo.

Bodimo še mi kakor on. Saj ni nič lepšega na svetu kot srčna dobrotà. Delimo s svojim bližnjim veselje in žalost. Sveti apostol Pavel nas tako lepo uči: »Veselite se z veselimi, jokajte z jokajočimi!« Če

so drugi srečni, če jim gre dobro, če so deležni pohvale in plačila, veselimo se ž njimi in privoščimo jim. Ko pa so žalostni in jim je hudo, tolažimo jih, pomagajmo jim, imejmo sočutje z njihovo bolečino.

Bodimo kakor dobri Tonček, kakor solnčni žarek, vsem v veselje, vsem v pomoč, polni ljubezni in dobrote.

Tako bomo otroci božji in Marijini, ne samo po imenu ampak v resnici.

Tako bomo pomagali, da pridejo na žalostni svet lepši, svetlejši dnevi.

Marijin vrtec pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Zelo lepo je bilo ob lanskih božičnih praznikih. Kakor vsako leto, tako je bila tudi takrat v naši cerkvi slovesna tridnevnicca. Že ob štirih zjutraj je bilo izpostavljeno Najsvetejše. In od te ure se je v cerkvi molilo in so se pele lepe nabožne pesmi, ki jih znamo v Slov. goricah zelo veliko, duhovniki so pa spovedovali, pridigali in maševali. Tudi mi otroci Marijinega vrtca smo prihajali molit Najsvetejše, kakor so nas že prej g. katehet določili. Na božič in na štefanovo smo pred glavnim oltarjem molile deklice in dekleta, na Janževo pa dečki in fantje. Najlepše pa je bilo na Janževo ob štirih popoldne pri sklepu. Naša velika romarska cerkev je bila natlačeno polna ljudi, ki so prišli ne samo iz domače župnije, temveč tudi iz sosednjih krajev. Spreдай pa so bila v velikem številu dekleta in deklice v belih oblekah in s svečami ter fantje in dečki z belimi trakovi. Po pridigi so bile slovesne pete litanije, pri katerih je glasno odpevala vsa cerkev. O, kako lep in ganljiv je bil pogled na vso množico zbranega ljudstva v cerkvi! Res, kako ljubko in prijetno nam je pri Jezusu in Mariji! In koga drugega se hočemo oklepati kakor Jezusa in Marije, da bomo ostali dobri in verni sinovi in hčere sv. Cerkve. — Vse otroke po drugih Marijinih vrtcih prav prisrčno pozdravljamo.

Uganke, skrivalice in drugo.

Črkovnica.

(Božica in Vladko Trdina, Gor. Radgona)

	1		
	3	c 4	1—2 Mladinski list.
	c	e e	3—4 rabi žanjica.
1	p	p r r s 2	4—5 domača žival.
	s	t v	Vedno v navpični in vodoravni vrsti
	4	v 5	enako.
	2		

Paznica.

(Jaka Smuk, Maribor.)

Č	k	e		o	g	e
k	r	j	l	i	i	r
e	z	a	t	k	e	m
	r	e	■	i	o	
j	a	e	j	m	d	s
z	e	a	p	m	j	p
o	o	n		l	o	m

Začni
po voglih!

Uganka
s kockami.
(J. A., Celje.)

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Rešitve iz 6. številke.

Odbiralnica.

Odkritosrčnost je krona vseh čednosti.

Basen.

Polh in polž.

Vremenska uganka za februar.

Sveti Matija led razbija,
če ga ni, ga pa naredi.